

מאת מו"ר ציס"ע הגאון המקובל

רבי **נסים פרץ** זצוק"ל

תומלל ונערך מתוך הקלטה של דרשה אשר נמסרה בתיקון היסוד הראשון לשנת תשע"ב, ביום י"ז טבת, ארבעים יום לפני הסתלקותו לגנזי מרומים ביום המר והנמהר כ"ח שבט תשע"ב.

פרשת שמות

תיקון היסוד

אבל הדברים האלו בשער הליקוטים ובשער הפסוקים ועוד של רבנו האר"י ארוכים מאד מאד, וכל הרוצה יעיין שם בהרחבה.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרֵימָה, אֵת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בְּאֵרֹ" (שמות א' א.). מי לא יודע מי הם השמות שבאו למצרים? הרי בפרשת ויגש (בראשית מ"ו ח') כתוב הכל, כל השמות, עם כל הפירוט. אם כן, מדוע חזרה התורה וציינה את שמות בני ישראל הבאים מצרימה? יש לומר כי פסוק זה בא ללמד אותנו דברים נוספים, ונציין שתיים או שלוש נקודות שהן חשובות לנו.

נקודה ראשונה – דע לך שירידת אבותינו למצרים היתה שרות של מאה אחוז לקדוש ברוך הוא. לא מסיבה שחטאו או עברו או פשעו התחייבו גלות. אלו היו "שמות", נשמות גדולות מאד! עמודי עולם! כשם שאבות העולם יש להם זכות, אם תמה זכות אבות – לא תמה זכות שבטים! עמודי עולם! מעמידים את העולם עד סוף כל הדורות. "ואלה שמות בני ישראל", תראה מי ירד מבני ישראל לתוך מצרים, נו, מה יש להם לעשות במצרים? גלות, למה? במצרים, למה? את זה שואל הזוהר הקדוש. אלא, יש פה שרות עצום לקדוש ברוך הוא! אבות העולם אברהם יצחק ויעקב תקנו את אדם הראשון, את השורש הראשון של הבריאה. מעין שופריה דאדם קדמאה היה יעקב אבינו (בבא מציעא פ"ד ע"א, זוה"ק פ' ויצא ק"ג ע"א ועוד). אבל מה יהיה עם כל הנשמות שיצאו מאדם הראשון? ק"ל שנה של אדם הראשון, דור אנוש, דור המבול, דור הפלגה, דור סדום ועמורה, כל הדורות האלה, כל הנשמות האלה, מי יתקן אותם ואת מה שקלקלו? (עיין שער הפסוקים, פרשת מקין)

כל הנשמות שלפני מתן תורה הן בוודאי אותן נשמות, לא היה הבדל בין גוי לבין יהודי. היום – מי יתקן את הגויים? הגויים יתקנו ממילא כשעם ישראל יתוקן. ואיך יתוקן עם ישראל? אותם שאנחנו קוראים להם חס ושלום "חילונים", יהודים יקרים, יתקנו ממילא

בשם ה' נעשה ונצליה. ברוכים הבאים לקהל הקדוש ובתוכם הקהל הקבוע של באי השובבי"ם. ימי השובבי"ם ועוז הדרם רבו ונאמנו מאד ומרבית העם ניגשים, כל אחד ואחד לפי מעלתו ולפי דרגתו, לתקן חטאות נעורים. ואכשר דרא, בימינו אלה נעשים דברים מה שלא נעשו בדורות הקודמים, ואין לך מקום ואין לך בית הכנסת שלא דואגים לעשות תיקון השובבי"ם. והיום אכשר דאשכר, שכבר כולם יודעים את האמת. פעם אחדים חשבו שתיקון השובבי"ם זה לקרוא את כל התהילים, אחרים אמרו שזה ללמוד כל הלילה ולעשות תיקון כרת. כל זה טוב ויפה, את זה ניתן לעשות כל השנה אך זה אינו תיקון השובבי"ם!

התיקונים שבוודאי מועילים לתיקון השובבי"ם הם התיקונים הכתובים בשער רוח הקודש מכיון שעל תיקונים אלו התום הזוהר הקדוש, האר"י הקדוש, המהר"ח ומרן רבנו הרש"ש. שהרי אם הציק אינו התום, מי מבטיח שמועיל?

אם כן, אכשר דרא, בימינו עושים את התיקון ממש בדיוק כמו שהאר"י תיקן. אם תאמר, הרי אנחנו מתענים רק יום אחד ופודים את השאר ומן הדין היה צריך להתענות פ"ד תעניות שלימות רצופות יום יום, זה נכון. אבל כבר רבותינו בדורות הקודמים וכל שכן בדור הזה, אמרו שהדור חלוש ואין לו כח לעמוד בכל כך תעניות רצופות, ותיקנו לנו לפדות בכסף כל תענית. וכן ברמ"א בשולחן ערוך מובא הענין של פדיון תעניות (אור"ח סי' של"ד סי' כ"ז).

לכן מי שיניד לכם לעשות תיקון אחר – אל תאמינו לו. אם אתם רוצים לעשות גם מה שהוא אומר – תבא עליכם ברכה, אבל התיקון האמיתי לבחינת פגם הברית, אפילו רק לבחינת קרי, הוא רק הכוונות האלה המובאים בשם האר"י, וצריך לעשות אותם בתענית.

ניגש לענין עצמו. אני אתחיל מפירוש פסוק אחד בפרשת השבוע, ונאמר זאת בקיצור מפאת קוצר הזמן.

כשאנחנו נתוקן! אם אנחנו נהיה מאוחדים, אם אנחנו נהיה יראי שמים אמיתיים ונלמד תורה כמו שצריך, אותם שהם בבחינת כל העם כולו בשגגה, יתוקנו ממילא! אדם הושב איך לתקן את העולם, צריך לדעת שתיוקן העולם תלוי בתיוקן עצמך!

"ואלה שמות בני ישראל". הם באו לתוך מצרים בשביל לתקן ולעשות שרות לקדוש ברוך הוא, לתקן את כל הנשמות של כל הדורות, כמו שעשו אבות העולם, שישבו שלושה על אחד, ותיקנו את אדם הראשון לגמרי, את השורש הראשון של העולם, והחזירו לקדוש ברוך את אדם הראשון בבחינת נשמה, בבחינת אדם, החזירו לקב"ה את ה"נעשה אדם בצלמנו כדמותנו".

כך באו השבעים נפש. אין אבות אלא שלושה. אין שבטים אלא שנים עשר, שבטי י-ה. שתיים עשרה קווי אלכסון, שתיים עשרה צרופים של הוי"ה, עמודי עולם. ואחריהם באים שבעים נפש, גם השבעים נפש קדושי עליון. ולמרות שהיה חסר אחד למנין שבעים, כבר אמרו בעלי המדרש שיוכבד נולדה בין החומות (בבא בתרא קכ"ג ע"א), שהקדוש ברוך הוא נכנס עמהם במנין (מגילה כ"ט, ע"א), כל מיני מאמרים בנושא זה. שבעים נפש זה מושג.

"אלה שמות בני ישראל". לא הטאו ולא עוו ולא נתחייבו שום דבר. כל סיבת הירידה למצרים היא – ברית בין הבתרים שעשה הקב"ה עם אברהם אבינו, שעליו נאמר "מעלה אני עליך כאילו אתה שותף עמי בבריתו של עולם" (ילקוט שמעוני בראשית י"ד), "קונה הכל" (עין חיים ש" כ"ט, פ' ח'). "מי הקדימני ואשלם" (במדבר רבא י"ד ב')? "איני מחזיק טובה אלא לאברהם יצחק ויעקב" (ילקוט שמעוני, תהלים מ"ו) ובפרט אברהם אבינו "קונה שמיים וארץ" – שהקנה לקב"ה שמיים וארץ (סוטה ד' ע"ב), הקנה לקב"ה עולם ומלואו, הביא את הגאולה לעולם, הביא האמונה לעולם, הביא את התיוקן לעולם.

גם בניו אחריו, השבטים, השבעים נפש, אלה "שמות" בני ישראל, "שמות"! בעל שם! כל אחד מהם כמו בעל שם טוב לפחות. ידוע שהבעל שם טוב העלה את כל הניצוצות מכל מקום שהיה בו. גם אבותינו עשו כך לארץ מצרים, "וינצלו את מצרים" (שמות י"ב ל"ו) עשוה כמצולה שאין בה דיגים, כמצודה שאין בה דגן (ברכות ט' ע"ב), הוציאו ממנה את כל הנשמות הטובות, את כל ניצוצי הקדושה, הוציאו ממצרים עם ממושך וממורט, ששים ריבוא הגברים לבד מטף, כמה מליוני איש. "בהוציאך את העם ממצרים תעבדו את האלקים תחת החר הזה", הצליחו בפעולה שלהם (ענין בשער הפסוקים סימן מ"ז על הפסוק "ואת העם העביר אותו לערים" ש"העם" מתיחס לערב רב שהם ניצוצות של השחתת הורע דאדרי"ה).

פלא עצום! "אלה שמות בני ישראל", יהודי – תראה מה התפקיד שלך, מה אתה יושב ככה בחיבוק ידיים? מה עם הקדוש ברוך הוא? אתה לא רואה את המצב של עם

ישראל? בא תשנס מתניים! תדחיק קצת את הקיץ! ניצוצות של קדושה, תתחיל להביא לקב"ה כמה שיותר שמות "הבאים מצרים". עד כאן נקודה ראשונה. [מתחילה שאני לא יכול להאריך יותר בגלל שזה צום, צריך להתחיל את התיקון].

נקודה שנייה. איך "יעקב איש וביתו באו"? כל אחד שיעיין בפרשה הקודמת בפירוש "אור החיים" על יעקב אבינו שפחד לרדת למצרים והקב"ה אמר לו "אֲנֹכִי אֶרְדֶּךָ עִמָּךְ מִצְרָיִם, וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַם-עִלְיָה" (בראשית מ"ד). איזה "אור החיים" נפלא! אומר ה"אור החיים" אני אניד לך כמה דברים מדרשות של הרשב"י ויוצאי חלציו, כלומר המפרשים של דברו – הכוונה על האר"י. ואומר דבר חשוב, אומר שיעקב אבינו באמת לא היה צריך לרדת למצרים, מספיק שבעים נפש, מספיק השבטים. אבל אמר לו הקב"ה אם אתה לא תרד יהיה להם קשה לעשות את העבודה. הקדושה שלך היא כמו מגנט גדול שישאב להם את כל הניצוצות, יסייע להם. "את יעקב", היו הייבים סיוע את יעקב אבינו. אמר לו הקב"ה אל תדאג "אנכי אעלך" – נשבע לו יוסף שיקח אותו בחזרה למקום שלו, לא"י.

מה פעל יעקב אבינו, אי אי אי. "ויחי יעקב בארץ מצרים". כל חייו "מעט ורעים", אבל בארץ מצרים חי חיים טובים מאד. הוא עשה שם פעולות עצומות וגדולות, בגשמיות וברוחניות, למצרים וליהודים, והיה טוב לקב"ה, טוב ליעקב אבינו. וזכה יעקב אבינו שלא מת עד שראה ששים רבוא מיוצאי חלציו. ואותם הקטנטנים – הששים רבוא, ברנע שהוא נפטר וכל הדור ההוא נפטר אז "וַיִּמָּרְרוּ אֶת-חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה קָשָׁה" (שמות א' י"ד). אמר להם יעקב אבינו לפני מותו, נו, עכשיו זה העבודה שלכם. באנו רק לסייע לכם לברר את הניצוצות. עשינו לכם סיוע, הורדנו את כמות העבודה, עשינו לכם את זה קל, הבאנו לכם את זה כמו שולחן ערוך. נו, עכשיו תאכלו! כי לחמנו הם! תאכלו אותם. "וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמֵאד מְאֹד, וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ אֹתָם" (שמות א' ז). ששה בכרס אחת, שנים עשר בכרס אחת (שמות רבה א, ח). היה ריבוי עצום, למה? היה צריך לפעול מהר מהר, לעשות את העבודה לקב"ה, אי אי אי, תראו איזה דבר עצום, "את יעקב איש וביתו באו".

ועכשיו לנקודה השלישית – שהיא חשובה מן הכל בשבילנו. תראו מה כתוב פה, "וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם בְּצַלְמוֹתָיו בְּצַלְמוֹת אֱלֹהִים בָּרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם, אִישׁ וְאִשָּׁה בָרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם" (בראשית א' כ"ו). ויהי פל נפש יצאי ירך יעקב שבועים נפש, ויוסף היה במצרים. הרי ידוע שהשבעים נפש כוללים את יוסף, אם כן מדוע מציין הפסוק "ויוסף היה במצרים"? כבר רש"י וכל המפרשים מרגישים בקושיה, "וכי לא היינו יודעים שהוא היה במצרים"?

אומר הזוהר הקדוש, נכון, יעקב אבינו גדול מאד, והשבטים עמודי עולם, והשבטים נפש גדולים מאד,

והם ירדו בשביל לעשות עבודה, בשרות הקדוש ברוך הוא. אבל תדע לך, שיהיה לך ברור, אם לא הקדים יוסף לרדת לטומאת מצרים לערוות הארץ, ועמד בנסיון קשה מאד יום יום, ונתן מכה לראש הטומאה של מצרים, לא היה נשאר שריד ופליט (שזנאיהם של) עם ישראל שירדו למצרים. מי עמד להם באמת? יוסף היה, היה, עמד להם במצרים. כל השבטים לא נקראו צדיק, רק יוסף. לומר לך – באנו לעולם לכבוש את היצר, באנו לעולם בשביל לעמוד בנסיון! נתת ליראיך גם להתנוסס. בתוך המילה גם יש עוד גם. במילוי של נ' (ו') יש עוד נ', והמילוי של ס' (מ"ך) הוא גם ס'. גם בתוך גם, נתת ליראיך גם להתנוסס. הניסיון שעומד בו האדם יום יום, מרים אותו, מגביה אותו, מביא אותו לשיאים מיוחדים.

"ויוסף היה במצרים". תיקון היסוד עומד לאדם בכל המצרים! אשרי מי שלא חטא, אשרי מי שכמו יוסף הצדיק לא חטא, ועמד בנסיון. אמנם מסכן מי שחטא – אז יקבור את עצמו חי? יתיאש? למה? יש תשובה! יש תיקון! בפרט ע"פ האר"י והרש"ש, שהרש"ש אומר שהתיקון היותר גדול בימי השובבי"ם לחטא הגרוע הזה זה ה"ענגנו" עם הכוונות. יש לך תיקון! יש לך אפשרות לתקן! ויש את ספרים הקדושים שאומרים שאדם שעושה תשובה הגונה, אמיתית, תשובה עקבית, יום אחר יום, שנה אחר שנה, ולא עוזב את עצמו. שכמו ש"ש"ויתתי ה' לנגדי תמיד" (תהלים ט"ז ח'), אז גם "וְחַטָּאתִי נְגִדִי תָמִיד" (תהלים נ"א ח'), עושה תשובה כמו שצריך מאהבה ומשמחה לקב"ה, ועומד במחשבה דיבור ומעשה בשמירה, אזי הוא זוכה אפילו להיות צדיק יסוד עולם! כמו אחד שלא חטא! יכול לתקן! כמו שאתה מאמין שחטאת, תאמין שהקב"ה נמצא איתך ואתה יכול לעשות תשובה ולתקן. "ויוסף היה במצרים".

בפרשת "קַדְשׁ-לִי כָל-בְּכוֹר" (שמות י"ג ב') יש בהמה אחת טמאה, ופתאום נהיית קדושה, וצריך לפדות אותה. הרי מתעסקים עם בהמות, אז למה הפסוק אומר ככה? ואני לא רוצה להאריך מכיוון שאני צריך להסביר גם קצת על התיקון עצמו, אז ניגש ישר לנקודה. אומר הפסוק "וְכָל-פֶּטֶר חֲמור תִּפְדֶּה בִשְׂהָ, וְאִם-לֹא תִפְדֶּה וְעֵרְפָתוֹ, וְכָל בְּכוֹר אֲדָם בְּבָנֶיךָ תִּפְדֶּה" (שמות י"ג י"ג). אִי אִי אִי, אוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה. מה יהיה, מה יהיה כשהקב"ה ידון את האדם? יגיד לנו מה זה? איפה הייתה? איפה הייתה? בשביל מה הבאתי אותך לעולם? מה אתה חושב, הנשמה ירדה לעולם בשביל לאכול ולשתות? בשביל לטייל? בשביל להרויח כספים? בשביל לישון? בשביל זה הבאתי אותך? הנשמה הקדושה כשהיא למעלה, היא דבוקה בה' ויש לה הנאה ושמחה עצומה! מה יש לה לרדת לעולם הזה בתוך הגוף? מה יש לה עם הגוף הזה אם לא בשביל לעשות שרות לקב"ה כמו שעשו אבותינו שירדו למצרים? לברר ניצוצות של קדושה! לעמוד בנסיונות!

לעשות שרות! השם נתן את הנשמה, כמו שהשם שלח את יעקב ואת יוסף לסיוע לעם ישראל להעלות את ניצוצות הקדושה ממצרים, באותו האופן השם הוריד את הנשמה בשביל לסייע ביד הגוף לברר ניצוצות של קדושה. אז מה כתוב פה? "וכל פטר חמור תפדה בש"ה", יהודי! תדע לך! "אם לא תפדה", אם אתה לא מסוגל לקחת גשמיות, גוף, חומריות, חמור, ולפדות אותו בש"ה, להביא אותו להיות אמצעי לעבודת השם יתברך, להביא אותו לעבודת השם לתורה למצוות למעשים טובים, אז "וערפתו!" גשמיות כזו שאתה לא מסוגל להביא אותה לרוחניות – זה התיקון שלה! "וערפתו!" תערוף! תחתוך! זה לא בשבילך.

בעצם אם אדם שם לב, כל פגם חברית נובע מזה שאדם חושב שהוא בא לעולם בשבילו, וכל העולם זה בשבילו, כל ההנאות זה בשבילו, הוא משחק עם עצמו, הוא חושב שבא בשביל ההנאות של העולם הזה, מה אכפת לו איך עושים הנאות, ככה, או ככה, או ככה, השם ירחם!!!

על פי הודוי שתיקן הרש"ש לומר בראש השנה בין התקיעות בלחש על עבירות של גילוי עריות, שפיכות דמים ועבודה זרה – כתב שהשחתת זרע לבטלה זה "לא תרצה!", הרש"ש שם את הודוי של "שיחתנו זרע קודש לבטלה" תחת שפיכות דמים. מי ששופך זרע לבטלה הוא רוצח את הבנים שלו, לא פחות ולא יותר. איך נראה לנו האדם שעושה הפלות? רוצח! ומה פה – עוד לפני ההפלה אתה מפיל! משחית דרכו על הארץ זה "לא תרצה", ובודאי שזה גם "לא תנאף", זה פשיטא. אז יש פה גילוי עריות ושפיכות דמים. ועבודה זרה – גם פשיטא. האם האדם יעשה את המעשה הזה בגלוי? הוא מתביש, ממי הוא מתביש? מבני אדם. מהקב"ה הוא לא מתביש. זה לא עבודה זרה? איך יש לו עוד עוון? הוא רואה אותך ואתה לא רואה? אתה לא מתבייש? עם הכח שלו אתה עושה כאלה דברים? בחדרי חדרים? מה עשית? איך עוללת לעצמך כאלה דברים? קום והתעורר! כדאי לך לזרוק הכל בשביל לתקן את החטא הזה! זרע לבטלה!! זרע לבטלה!! שיחתנו זרע קודש לבטלה!! ירחם השם!!! גילוי עריות, שפיכות דמים ועבודה זרה, מה עוד נשאר? – חילול השם.

מסופר שכאשר יצא רבי שמעון מן המערה ועבר ליד טבריה ראה איזה נער, השם ירחם, משחית דרכו, הסתכל עליו רבי שמעון ואמר "חילול השם!" איך שאמר את המילה "חילול השם" הרים אותו למעלה והוריד אותו לתוך ימה של טבריה. משמע שהמעשה הזה אפילו עם עצמו, בלי שאף אחד רואה, בלי שאף אחד יודע, זה חילול השם. כל שכן חס ושלום אם זה מגולה לאחרים ומחליש אחרים, זהו חילול השם ממדרגה ראשונה, השם ירחם.

"וכל פטר חמור תפדה בש"ה, ואם לא תפדה וערפתו".

אופנים אלו הוא כיסה את כל האופנים שיש, שנצרכים לתיקון. כשאדם עושה היום את המשה אופנים האלה, הוא צריך להיות בטוח, שאם הוא יעשה את התפילה כמו שצריך, את התיקון כמו שצריך, הוא מתקן את כל פגם הברית ששיחתנו זרע לבטלה עד סוף כל הדורות. ויכול לזכות ממש להיות צדיק גמור. והשם ברחמיו יזכנו עוד השנה להרים את כל ניצוצות הקדושה, כמו שאומר רבנו האר"י שבזה תלוי ביאת המשיח, כשיגמרו ניצוצות הקדושה לעלות, שניה אחת לא תתעכב הנאולה! תשועת השם כהרף עין, הכל תלוי בזה.

הנה עכשיו אנחנו פה, כל אחד מאיתנו יכול להרים מאה ניצוצות, אלף, מיליון, חמש מיליון, עשר מיליון, בפרט שאנחנו נמצאים ברוב עם. אפילו אם היו פה רק עשרה יהודים, עשרה יהודים ביחד, אתם יודעים מה הם יכולים לחולל בעולם? ופה בן פורת יוסף, בן ירבה וכן יפרוץ, לא עשרה ולא עשרים ולא מאה ולא מאתיים, יש פה יהודים רבים! כל אחד יתאחד עם השני, וכל אחד יצעק בכל ליבו, וכל אחד יתפוס את עצמו בידים ויעשה כל אשר ביכולתו!!! להגיד לקב"ה – ריבוננו של עולם אני מוציא את כל הגוף והנפש בשבילך! אני מוסר הכל בשבילך! גם את הממון שלי, לא מסתכל אם יש בבנק אין בבנק, אני עושה לך את כל מה שאני יכול לעשות, בצום בקול בממון. ואתה אב רחום וחנון, קרב צדק מאלריך, אנחנו עושים "וְשָׁבַת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים ל' ב'), אבל אתה אב רחום וחנון תקיים "וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת-שְׁבוּתֶךָ, וְרַחֲמֶךָ, וְשָׁב וְקִבְּצֶךָ מִכָּל-הָעַמִּים" (דברים ל' ג') תקבץ את כל ניצוצות הקדושה, כבר הגיע זמן גאולתם של ישראל, משיח בן יוסף, משיח בן דוד, בנין בית המקדש במהרה בימינו, אמן.

הערה: כידוע אין בכוחו של תמליל שיחה להעביר את כל המסרים החשובים שאפשר לקבל כאשר שומעים את השיחה עצמה. לכן מומלץ מאד להאזין לדברי קודשו של כ"ק מו"ר זיע"א ולשמע את כל השיחה מתחילתה ועד סופה, דברים כהויתם. ואם נפלה שגיאה באיזה פרט בהקלדת ועריכת התמליל הנ"ל, ה' הטוב יכפר בעדנו.

רפאל רחמים

חד וחלקן צריך האדם לדעת שאסור לו לשקוע בתאוות, של אכילה, או כל תאוה אחרת לא משנה איזה, כל תאוה ותאוה של העולם הזה שהיא לא לשם שמים. מסופר על רבי אלעזר ברבי שמעון, שכל לחם שהיה יוצא מן התנור היה מיד גומר אותו (שיר השירים רבה פ"ה). הוא היה שמן אבל היה זך, שם את החלב שלו, את השומן, בשמש ולא הסריח (בבא מציעא פ"ג ע"ב), כיון שהכל היה לשם שמים. מה שאתה יכול לעשות תעשה, העולם הזה בשבילך, רק שיהיה לשם שמים, אם לא – וערפתו! אם חתיכת לחם גורמת לך תאוה שלא לשם שמים אז את החתיכה הזו תוריד, וערפתו.

אבל "בכור אדם בבניך תפדה" – מרמז לתיקון היסוד שאנחנו עושים היום. רמז "בכור אדם", מה זה בכור אדם? הטיפות שיצאו לבטלה יש בו מן האדם, שהם תמורת הבכור. איך אומר יעקב אבינו "וְרֵאוּבֵן פְּכָרִי אֶתָּה, פְּחִי וְרֵאשִׁית אוֹנִי" (בראשית מ"ט ג'), כך היהודי הזה יעקב אבינו קורא לו – "כוחי וראשית אוני". אז "כל בכור אדם בבניך תפדה", כלומר במקום הבכור במציאות, אם חס ושלום אדם פגם אז הבכור הזה נמצא בחוץ! מה אתה צריך לעשות לו? – תפדה, אתה צריך לעשות לו פ"ד תעניות! ומכיון רבנו האר"י אמר שיש בפגם הברית חמשה אופנים – אתה צריך לתקן חמש פעמים פ"ד. הנה "תפדה" רומז לה' פ"ד (-) ר"ת תיקון ה' פ"ד או, ה' פ"ד תעניות).

היום, בתיקון הראשון, כל אחד שואל למה לא מצרפים עוד תיקון עם הפדיון? לא צריך עוד תיקון. התיקון של היום הוא חמישה תיקונים! הוא לא אחד, הוא פ"ד ועוד פ"ד... חמישה פ"ד. היום, כולו מוקדש לפ"ד, וכדאי מאד לעשות חמישה פ"ד שלמים. [בשבוע הבא כבר יצרפו תיקונים אחרים וצריך לשים לב לתיקונים האחרים ולצרף איתם את הפ"ד]. בווז זהב, בווז כסף. אדם יכול לעשות את זה בתשלומים, בכל מיני אופנים, וחבל על החיים, מה יהיה? כשאדם חולה, גם אם יש לו איזה צרה, הוא יכול לתת את כל הוננו, יכול למכור את הדירה שלו, העיקר שיחיה, העיקר לנשום עוד נשימה אחת בעולם – כל הנשמה תהלל י-ה, אדם לא מעריך מה זה הנשימה.

הנה האר"י הקדוש גילה לנו חמישה מיני אופנים של פגם הברית, וחמישה מיני תיקונים עליהם. ובחמישה

ישר כח לתלמיד הרב החפץ בעילום שמו שתרם להוצאת העלון,

לעילוי נשמת מו"ר ציס"ע הגאון המקובל רבי **נסים פריץ בן סוליקה זצוק"ל**

ולעילוי נשמת תלמידו זקן הקהילה רבי **ברוך מיכאל ויצמן בן רחמה זצ"ל**

"גם רבי חייא על רגליו ואמר: עד השתא בוצינא קדישא מסתפל עלן. השתא לאו הוא עדין אלא לאשתדל לא ביקריה" (אדרא ווסא קדישא דף רצ"ו ע"ב)
ניתן לצפות בשיחה זו ולהוריד עלון זה מהאתר וכן לקבלו במייל. להצטרפות לרשימת תפוצה או להקדשת עלונים נא לפנות לרפאל רחמים:

rr4487@gmail.com | 054-481-4487 | sites.google.com/site/RabbiNissimPeretz